

κάγκελο

κάγκελο, το, ουσ. [<μτγν. κάγκελον <λατιν. cancellum], το κάγκελο. **1.** γυναίκα ψηλή και κοκαλιάρρα, αλλά όχι και απαραίτητα άσχημη: «έχει γλυκό προσωπάκι, αλλά κατά τ' άλλα είναι κάγκελο». **2.** υποτιμητική αναφορά σε γυναίκα, χωρίς να είναι απαραίτητα κοκαλιάρρα ή άσχημη: «δεν πάω πουθενά μ' αυτό το κάγκελο». **3.** στον πλ. **τα κάγκελα**, (στη γλώσσα της αργκό) τα κάγκελα του κελιού και, κατ' επέκταση, η φυλακή: «είναι δυο χρόνια στα κάγκελα». (Λαϊκό τραγούδι: και πίσω από τα **κάγκελα** σαπίζει το κορμί μου κι όλη τη νύχτα ακούγονται οι αναστεναγμοί μου). Συνών. αλυσίδες (3) / μπουζού (3) / σίδερα (4) / στενή (2) / στρουγκού / φρέσκο / χάψη / ψειρού. (Ακολουθούν 12 φρ.)·

- αφήνω κάγκελο, αφήνω κάποιον άφωνο, άναυδο από ζωηρή έκπληξη ή απορία, είτε με τη συμπεριφορά μου είτε με κάτι που του λέω ή του δείχνω: «την ώρα που έμπαιναν μέσα οι επίσημοι, τράβηξε ένα ρέψιμο και μας άφησε κάγκελο || μόλις του ζήτησε τα δανεικά που του χρειαζόταν, έβγαλε και του τα 'δωσε αμέσως και τον άφησε κάγκελο»·

- έγινε της ιεροδούλου το κάγκελο, βλ. λ. [ιερόδουλος](#)·

- έγινε της πουτάνας το κάγκελο, βλ. λ. [πουτάνα](#)·

- θα γίνει της πουτάνας το κάγκελο, βλ. λ. [πουτάνα](#)·

- και τα μυαλά στα κάγκελα, βλ. λ. μυαλό·

- μασάω κάγκελα, βλ. συνηθέστ. μασάω σίδερα, βλ. λ. [σίδερο](#)·

- μένω κάγκελο, ακινητοποιούμαι, μένω άφωνος, άναυδος από ζωηρή έκπληξη ή απορία για εντελώς απροσδόκητο λόγο ή συμβάν: «όταν τον είδα να χτυπάει τον πατέρα του, έμεινα κάγκελο || μόλις σηκώθηκε κι άρχισε να τους βρίζει όλους, έμεινα κάγκελο»·

- μου σηκώθηκε η τρίχα κάγκελο ή σηκώθηκε η τρίχα μου κάγκελο, βλ. λ. [τρίχα](#)·

- μπαίνω στα κάγκελα, μπαίνω στη φυλακή, φυλακίζομαι: «θα ζήσω τίμια ζωή, γιατί δεν αντέχω να μπω πάλι στα κάγκελα»·

- τον βάζω στα κάγκελα, βλ. φρ. τον ρίχνω στα κάγκελα·

- τον ρίχνω στα κάγκελα, τον φυλακίζω: «μετά την καταδικαστική απόφαση του δικαστηρίου, τον έριξαν στα κάγκελα»·

- τρώω κάγκελα, βλ. συνηθέστ. τρώω σίδερα, λ. [σίδερο](#)·